

Arrest

nr. 245 684 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster betrad het grondgebied op 13 juli 2019. Zij was in het bezit van een visum voor kort verblijf dat geldig was van 9 juli 2019 tot en met 22 september 2019.

1.2. Op 23 januari 2020 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x)²° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 60 dagen vanaf 13/07/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarige kinderen haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert als 'middelen' het volgende aan:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Mali.

II. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Verzoekster is in verwachting van haar eerste kind. De geboorte is uitgerekend voor oktober 2020.

Tevens hadden verzoekster en haar partner zich reeds aangeboden bij de gemeente Niel om een aanvraag tot wettelijke samenwoning op te starten. Hiervoor had het koppel reeds een afspraak gekregen in mei 2020, doch deze werd geannuleerd omwille van het bevel.

Uiteraard wensen verzoekster en haar partner hun relatie nog steeds te officialiseren en hebben dan ook reeds om een nieuwe afspraak verzocht.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoekster een gezin vormt met dhr. S. en dat hun ongeboren kind er belang bij heeft dat verzoekster samen met haar partner in België kan blijven. Tevens hebben de kinderen van de heer S. er belang bij dat verzoekster in België kan verblijven. De biologische moeder van de kinderen is immers overleden. Verzoekster heeft deze rol als moeder reeds op zich genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM! Er wordt niets onderzocht.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoekster mee op te nemen in de beoordeling.

Deze praktijk is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt nergens in de beslissing melding gemaakt van het feit dat het koppel de procedure tot wettelijke samenwoning wilde opstarten. Nochtans was hiervoor reeds een afspraak gepland. Verzoekster maakt dan ook de veronderstelling dat deze procedure de aanleiding heeft gegeven tot het nemen van huidig bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het ongeboren kind is dat men terugkeert naar Mali is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van het ongeboren kind wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is, alsook het effect op de pluskinderen van verzoekster. Hun biologische moeder is vorig jaar overleden. Indien verzoekster hen ook verlaat, zullen de gevolgen voor de kinderen die opnieuw een 'moeder' verliezen, zeer groot zijn.

Men verwijst naar het belang van de kinderen maar men heeft niet de minste belangenafweging gemaakt! Indien men effectief het belang van de kinderen zou respecteren en niet met de voeten zou treden, dan had men vastgesteld dat het in het belang is van het ongeboren kind om zijn vader te kennen en door hem mee te worden opgevoed.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

II.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onwenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Mali.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Ook gelet op haar zwangerschap zal zij als alleenstaande vrouw/moeder dienen terug te keren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden, zeker gelet op haar zwangerschap.

II.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Deze familie, bestaande uit verzoekster, haar partner, het ongeboren kind en de kinderen uit een vorige relatie, vormen samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd. Verzoekster heeft ook steeds op hetzelfde adres gewoond.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Mali. Zij heeft daar niets of niemand op wie zij kan terugvallen. Dat zij geen enkel opvangnetwerk meer heeft in Mali. Zij zou trouwens als alleenstaande en zwangere vrouw moeten terugkeren. Zij heeft bijstand nodig van haar partner, zeker gelet op de situatie in Mali.

Ook heeft haar partner een voltijdse tewerkstelling. Hij kan verzoekster dan ook niet volgen indien zij het land dient te verlaten.

De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. ”

De belangen van alle kinderen dienen steeds vooropgezet te worden, zowel de kinderen uit een vorige relatie alsook het ongeboren kind van verzoekster en haar partner!

Verzoekster is momenteel in verwachting. Het is in het belang van het ongeboren kind en de 2 kinderen uit een vorige relatie dat verzoekster niet dient terug te keren naar Mali aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde dhr. S.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening

te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het ongeboren kind dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Mali onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor de kinderen en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden. Dit geldt voor het ongeboren kind maar zeker ook voor de kinderen uit de vorige relatie van dhr. S. Zij verloren hun echte vorig jaar. Indien zij nogmaals een moederfiguur verliezen, zal dit nefaste gevolgen hebben voor hen."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Verweerder dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou schenden. Het middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte

zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegeven van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Van een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

In de mate dat verzoekster aanvoert dat niet gemotiveerd werd omtrent haar persoonlijke situatie, blijkt uit de bestreden beslissing dat hieromtrent de volgende motivering werd weergegeven:

“Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 60 dagen vanaf 13/07/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en zijn minderjarige kinderen haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn minderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de w et van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.4. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat deze bepaling noch begrip “familie- en gezinsleven”, noch het begrip “privéleven” definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Met uitzondering van het verblijf van korte duur, werd verzoekster nooit toegelaten of gemachtigd tot verblijf waardoor er slechts sprake is van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekster voorhoudt, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Waar verzoekster aanvoert dat zij de intentie heeft om een wettelijke samenwoning aan te gaan met haar partner, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing motiveert dat een dergelijke intentie geen automatisch recht op verblijf genereert. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij in het kader van haar aanvraag tot wettelijke samenwoning een afspraak had bij de gemeente in mei 2020 maar dat deze afspraak werd geannuleerd omwille van de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze elementen dateren echter van na de bestreden beslissing. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen aangezien het bestuur er geen kennis van kon hebben op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij zwanger is van haar partner. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verweerder niet op de hoogte was van verzoeksters zwangerschap. Verzoekster kan verweerder derhalve niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zijn beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid.

Verzoekster stelt dat de moeder van de kinderen van haar partner overleden is en dat verzoekster een moederrol op zich heeft genomen. Verzoekster stelt dat indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, de gevolgen voor de kinderen, die opnieuw een "moeder" verliezen, zeer groot zijn. Zij stelt dat verweerder de belangen van de kinderen van verzoeksters partner niet in rekening heeft genomen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekster de tante is van de kinderen is van haar partner en dat verweerder hiervan op de hoogte was. Het bestaan van een gezinsleven tussen neven of nichten en ooms of tantes, die als vader- of moederfiguur fungeren, wordt aanvaard (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekster voert echter geen concrete elementen aan die het bestaan aantonen van een gezinsleven met haar neven en/of nichten. Verzoekster beoogt dan wel dat zij een moederrol op zich heeft genomen ten opzichte van de kinderen van haar partner, maar beperkt zich tot loutere beweringen die zij niet aantoon met enig bewijs. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de scheiding tussen verzoekster, haar partner en zijn kinderen slechts tijdelijk is tot verzoekster zich verblijfrechtelijk in orde stelt. Hierop gaat verzoekster niet in, laat staan dat zij deze motieven weerlegt.

Waar verzoekster stelt dat zij in haar land van herkomst geen opvangnetwerk meer heeft, weerlegt zij met dit betoog bovenstaande vaststellingen niet. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters partner voltijds tewerkgesteld is, dus niets weerhoudt verzoeksters partner ervan om haar financieel te steunen tijdens haar verblijf in haar land van herkomst.

Verzoekster toont niet aan dat er concrete elementen zijn die verweerder ten onrechte niet in rekening heeft genomen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemaakte belangenafweging onvolledig is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk.

2.5. Het tevens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, haar partner en zijn kinderen en het hoger belang van de kinderen en in dit verband een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt die in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft verder niet aan dat zij gezondheidsproblemen heeft. In deze omstandigheden kan geen miskening van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.6. In zoverre verzoekster stelt dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de belangen van het kind een essentiële overweging vormen, merkt de Raad op dat uit de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM reeds blijkt dat verzoekster niet concreet aantoon dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen van haar partner heeft miskend. In de voorliggende omstandigheden wordt geen schending van de voormelde bepalingen aangetoond.

2.7. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Loutere beweringen volstaan in dit opzicht niet.

Verzoekster laat na om concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT